

JARO S KOVBOJEM

Stá™eda, 09 srpen 2023

â€! a taky lãto, podzim, zimaâ€! Tento pã™ã-bãh se zaãal psãjt pã™ed necelã½mi ätyã™mi lety. Zrovna jsem se pã™is roztomilã vesniãky, kde bydlã-m dodnes, a po velmi tããkã™m rozchodu jsem mãla nepã™ekonatelnou averzi na vãjech chromozomem Y. Byla jsem naãjtvanã na celã½ svãt, zoufalã, bezmocnã a neustãje jsem si stããovala na nepã™edstavitelnou nespravedlnost. Å½ehrala jsem boãstvu, ve kterã nevdãã-m, aby mi koneãnã seslalo troãku Åjt ovãjem poããid nepã™ichãzelo.

I pã™es bubãckã½ vã½raz jsem se pravidelnã zããastnila akcã- poã™ãdanã½ch obcã-, abych se plynule zaã™adila do koloritu vesnice. Å½e jedna z tãchto akcã-odstartuje o nãkolik let pozdãji nãco pã™ekrãsnãho, to jsem tehdy netuãjila...

Vã-tãnã- novãho roku patã™ã- v mnoha kulturãich ke stãjã½m tradicã-m a ani u nãjs tomu nenã jinak.

Obec poã™ãdala k tãto pã™ã-leãitosti veãã-rek u jezera, kde se seãjli obyvatelã vesnice, aby spolu opãtã pã™ivã-tali novã½ rok a spoleãnã svornã doufali, Å¾e tento rok bude dozajista lepãã- neã ten pã™edchoãã-

Neznaje mã-stnã-ch tradic jsem postãjvala na krajã-ãku, v ruce drtila skleniãku s Proseccem a straãinã se mi chtãlo breãet, protoã¾e jsem se cãtila hroznã osamãlã a zoufalã. Ve vesnici jsem byla novã, nikoho jsem neznala a hlavou probã-haly udãlosti poslednã-ch let, na kterã ani teã nerada vzpomã-nãjm.

Postãjvaje, jako hromãdka neãtãstã- mi probã-halo hlavou: Proboha, co si to namlouvãjm? Å€eho chci dosãjhnout? Stojã-m tady, jako ohmatanã trubka, nalã-vãjm se jednou skleniãkou za druhou, nikdo se tu se mnou nebavã-. Kaãdã½ na mã vidã-, Å¾e nosã-m smãlu uã¾ zdãjlký.

S tã-mto pã™esvdãenã-m a trpã-ce samomluvou jsem se jeãtã vã-ce zaãkaredila a v tu chvã-li na nebi zhasly vãjechny hvãzdiãky.

Se seabemrskãskã½m pocitem jsem jiã¾ byla na odchodu, kdyã¾ do davu pã™iãjel bezmãjla dvoumetrovã½ muã¾ a mnã nemohlo uniknout, Å¾e vãjechny hvãzdiãky se schovaly do jeho blankytnã½ch oãã-

Jako jedinã½ se mnou prohodil nãkolik slov a jã si ã™ekla: No, nakonec to tady nebude tak ãjpatnããã!

Å€as plynul jako zbãsilã½ a jã si ããsem na ten pã™ã-zrak s nekrãjsnãjãã-ma oãima, jakã jsem kdy vidãla, ani nevzpomãla.

Obãas jsme na sebe narazili ve vesnici, ale vãtãinou pouze z dãjlký, a tak jsme si vystãili pouze se zdvoã™ilostnã-m kã½vnutã-m ruky.

Nejsem se nadála, uplynuly čtyřmi roky.

Mezitím jsme potkala jiného muže, ale po třech letech jsme se vzájemně dohodli na přátelském rozchodu, a tehdejší novoroční rozhovor s tím krasavcem se stal pouze hezkou vzpomínkou.

Je jednou!

Děky v hodnocení geografické poloze jaro zavřelo do naší vesničky o trošku dříve než kdekoli jinde.

Probudiv se ze zimního spánku mi přišlo na mysl, že je nutné odklidit nashromážděné zimní odpadky hyzdící mou prázdnou rozkvetlou terasu.

Tádně odpadů se našel v blízkosti nedaleko, a tak jsem usoudila, že přikni procházka probouzející se rodou mi přijde vhod.

Před odchodem z domu jsem se jako vždy zastavila před zrcadlem, abych odhodnotila moje zůfalé vzezření.

Mastné vlasy jsem uhladila do ješitné mastné, jehož kožní ohonu a ervené pupky na bradě dávaly oznamovat, že má zanedlouho navštívit menstruační vlna.

Ráno teplou bundu a tenisky jsem zakryla ješitnou, ráno jsem vyrazila k oněm zmíněným tádně odpadů.

Cesta k ložnici mě vede přes louku, kterou dělí kamenitá a prázdná cesta a také kolem kravny. To bylo snad jedinou zárukou, že v tuto denní hodinu dozajista nikoho nepotkám, a tak jsem svému vzhledu nechávala věnovat tolik pozornosti, za kterou ani nestál.

Obtížně jsem našla dváma taškami s přezdívkou mi všichni od vlny a plechovkami od kožních konzerv jsem nenechávala nikoho na pochybách, že ta ráno hroze je single.

Jakmile jsem dorazila k prázdné cestě, nedaleko kravny, s nelibostí jsem zaznamenala, že děky tajnému alpskému sněhu vytvořila se bahnitou past. V rychlosti jsem mrkla na své nové tenisky z vlny a strategicky hledala jinou cestu.

Jedinou přítelkyní možnost byla vzít to přes louku, která byla mámě bahnitou zlem. Již po pár metrech mi došlo, že jsem v pasti. Zelená tráva sice nasábla veškerou vlhkost, ale krom toho mě čekalo ješitné množství prázdných.

S rukama nataženými od vlny a obtížně našli taškami jsem poskakovala tu po jedné, tu po druhé noze a nezaujatému pozorovateli by se mohlo zdát, že překračuji minové pole.

Objevem skutečnost byla mnohem prozaičtější. Svým akrobatickým krokem jsem se

umně vyhledával kravincem.

V páli cesty mi ovšem nemohlo uniknout, že mě někdo pozoruje.

Můj novoroční pář-zrak postíval nedaleko kravána, nohu zapřenou o balík slámy, opíraje se o vidle mě s pobavením pozoroval a jeho přeměněným oči se směly spolu s ním.

Hlavou mi proběhlo, že se mi osud opravdu vysměvá, když mi potenciálně inštinktálně sešle na konec cesty ky vydlážděná kravinci.

Čím jsem se blíže k mému potenciálněmu objektu touhy, tím jsem se ve mně kumulovala trapnost.

Cinkající obsah tašky nehovořil zrovna v mých prospěch a za mým zanedbaným vzhledem mi bylo tolik stydno, že mi přišlo na mysl, že by bylo efektivnější přitnout s sebou do bláta, zahrabat se půl metru pod zem a zakrýt se kravským vřetrem.

Rozhodně to nemohlo být horší než v dané chvíli.

Ale jeho oči se tak směly, a já neodolala jeho odzbrojujícímu úsměvu.

Když jsem přišla až k němu, odhodil vidle a mě napadlo, že mě asi velmi rád viděl.

Slovo dalo slovo a dali jsme se do přeměny.

Jediným kazem na našem přátelském rozhovoru byl jeho snubný prstíček, ale v rámci pudu sebezáchovy jsem jej prostě ignorovala.

Ono je to totiž tak, že v mém věku je to s mužem, jako se v carských parkovácích má sty. Buď jsou obsazené, nebo prostě nepřítomné.

Čím jsem se blíže hodnoty, musím být, že jeho společnost mi nebyla nepřijemná ani nevhodná.

Ovšem ve výsledku to bylo tak, že to byl on, kdo vyhledával moji společnost. Scházeli jsme se stále častěji a náš tajný vztah brzy přerostl v ryznou a nefalšovanou lásku.

Jeho bezelstnost a bezstarostný náhled na přeměněný problém je velmi osvětlující. Nehledě na problém tam, kde není, a i přesto, že nemám žádné, je velmi bystrý a chápavý.

Nemohu s ním debatovat o složitých společenských tématech.

Ale dozvěděla jsem se mnoho o chovu krav nebo přístavních zeleniny.

Ve svĚtĚ životĚ jsem potkala mnoho ĀspĚjĚnĚch a finanĚnĚ nezĚvislĚch muĚĚ. TakĚ jsem potkala nĚkolik princĚ, ale v nĚkolika pĚpadech bych radĚji brala jejich konĚ.

A teĚ tady byl on.

ĚestnĚ muĚ s traktorem a vidlemi, kterĚ mĚ opravdu miluje i pĚes naĚje sociĚlnĚ a kulturnĚ rozdĚly.

Nezahrnuje mĚ nĚkladnĚmi dĚrky, jako vĚichni pĚed nĚm.

Kterak bych se nĚkdy nadĚila, Ěe nejvĚtĚm a upĚmnĚm projevem IĚsky budou ĚerstvĚ vyoranĚ brambory, jen tak mimochodem poloĚenĚ ve schrĚnce, nebo bedna zrovna natrhanĚch Ěvestek.

NejvĚtĚm projevem IĚsky se mi dostalo, kdyĚ po mnĚ pojmenoval krĚvu. NeopomnĚl ovĚjem zmĚnit, Ěe pĚtĚ rok z nĚ budou hamburgery.

NemĚu se na nĚj zlobit za jeho netaktnost. On to jinak neumĚ. Ale je to snad nejupĚmnĚjĚ a nejbezelstnĚjĚ ĚlovĚk, jakĚho jsem kdy potkala.

Brzy budeme slavit prvĚ roĚ. Ěe naĚje IĚska musĚ zĚstat v tajnosti, ĚkĚm si, Ěe to moĚnĚ osud se mnou nemyslel tak zle, kdyĚ mi seslal kousek slavnĚho ĚtĚ na konec cestĚky vydĚdĚnĚ kravinci. VĚdy a vĚjeho schopnĚ

VERONIKA